

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. T. L.**, zast. Mgr. Štěpánem Janáčem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, čj. 36232-2/2021-900000-312, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2022, čj. 29 Af 70/2021-82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku zabývá otázkou rozsahu práva žalobce odmítnout výpověď podle § 55 odst. 4 správního řádu a čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (použitím zásady zákazu sebeobvinění). Spor se konkrétně týká posouzení toho, zda žalovaný pochybil, pokud důvod pro odepření výpovědi žalobce odmítl jako nedostatečně určitý a uložil mu pořádkovou pokutu. Podle krajského soudu žalovaný z úřední činnosti měl povědomí o tom, že předmět přestupkového řízení, v rámci něhož měl žalobce svědčit, je charakterem velmi podobný trestnímu řízení, ve kterém byl žalobce stíhán.

I. Vymezení věci

[2] Celní úřad pro Zlínský kraj rozhodnutím ze dne 26. 5. 2021, čj. 42106-2/2021-640000-12, uložil žalobci pořádkovou pokutu ve výši 15 000 Kč podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, protože dne 25. 5. 2021 neuposlechl pokynu oprávněné úřední osoby a na nařízeném

ústním jednání bezdůvodně odmítl podat svědeckou výpověď, k níž byl v souladu s § 55 správního řádu povinen, čímž závažně ztížil postup celního úřadu v probíhajícím přestupkovém řízení.

[3] Žalobce byl předvolán k celnímu úřadu za účelem provedení svědecké výpovědi ve věci přestupkového řízení vedeného proti společnostem Compania s.r.o. a Lyly Game s.r.o. týkajícího se provozování nepovolených hazardních her. Přestupků se uvedené společnosti měly dopustit v provozovně – Bar Sport v Kroměříži, ulice Oskol 3359/24. V této provozovně provedl žalovaný prohlídku, v rámci které měl žalobce uvést, že je zde provozním. Dle protokolu o výsledku svědka žalobce odmítl vypovídat, a to konkrétně se slovy: „*Nechci uvést nic. Chci využít svého práva odepřít výpověď, a to z toho důvodu, že bych výpovědi mohl sobě způsobit nebezpečí trestního stíhání*“. Celní úřad žalobci sdělil, že nemůže odmítnout vypovídat bez dalšího a odepření výpovědi mu neuznal. Současně žalobce poučil, že mu může být uložena pořádková pokuta za bezdůvodné odepření výpovědi. Žalobce přes toto poučení odepřel vypovídat, protokol o výpovědi odmítl podepsat a požádal jen o doplnění formulace, že nikdy nebyl obsluhou provozovny.

[4] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

[5] Žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně napadl rozhodnutí žalovaného. Ten podle něj nezákonně vyložil právo odmítnout výpověď dle § 55 odst. 4 správního řádu. Žalobce upozornil na probíhající trestní řízení sp. zn. PPR-25580-80/TČ-2018-990312, vedené proti němu ve věci zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 trestního zákoníku v souvislosti se spácháním zvláště závažného zločinu neoprávněné provozování hazardní hry dle § 252 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 téhož zákona. Z usnesení o zahájení trestního stíhání (ze dne 14. 9. 2018) pak vyplývá, že žalovaný prováděl úkony trestního řízení mimo jiné ve výše uvedené provozovně. Z přípisu „Odevzdání věci k projednání přestupku“ ze dne 14. 12. 2018, čj. GŘC-582-214/TČ-2018-835850, adresovaného celnímu úřadu, pak vyplývá, že žalovaný v průběhu prověřování v provozovně zjistil i jiná technická herní zařízení, jejichž provozování nedosahovala společenské škodlivost v míře požadované pro stíhání pro trestný čin. Z toho důvodu žalovaný rozdělil spis na dvě části, na část trestní a na část přestupkovou. Žalovaný postupem podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu odevzdal přestupkovou část spisu celnímu úřadu k projednání přestupku.

[6] Krajský soud v Brně v obecné rovině souhlasil se žalovaným, že zákaz sebeobviňování neumožňuje svědkům vyhýbat se podání výpovědi s pouhým odkazem na blíže nespecifikované nebezpečí trestního stíhání, neboť tak by se toto právo stalo extrémně účinným prostředkem pro znemožnění pokračování v řízení. Správní orgány zpravidla mohou neuznat důvody odepření výpovědi dle § 55 odst. 4 správního řádu (a uložit pořádkovou pokutu), pokud svědek důvody pro odepření výpovědi alespoň nenaznačí (k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, čj. 77 A 144/2020). Ovšem v konkrétním případě žalobce byly dány okolnosti, které měly správní orgány zvážit při posouzení důvodnosti odepření jeho výpovědi v souladu se zásadou materiální pravdy. Jak plyne z protokolu, celní úřad žalobci umožnil, aby volně vylíčil, co ví o projednávané věci (ve smyslu § 126 odst. 3 o. s. ř.). Žalobce odepřel výpověď jako celek, přičemž měl dostatečné povědomí o podstatě projednávané věci. Pokud pak žalobce uvedl, že mu hrozí

pokračování

trestní stíhání, muselo být celnímu úřadu i žalovanému jasné, jaké konkrétní trestní řízení myslí, protože se věcně týkalo stejné provozovny a podobných technických zařízení. Krajský soud proto rozsudkem označeným v záhlaví napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný podle něj nedostatečně posoudil oprávněnost důvodu pro odepření výpovědi a pochybil, protože se blíže nezabýval otázkou, zda podáním výpovědi nemohlo žalobci vzniknout nebezpečí sebeobvinění s ohledem na probíhající trestní řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[7] Žalovaný (stěžovatel) v kasační stížnosti namítl nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu, podle něhož si měl být vědom, že předmět přestupkového řízení je charakterem velmi podobný předmětu trestního řízení, v němž je žalobce trestně stíhán. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by byl žalobce označen za podezřelého z trestného činu, či obviněn. Proto je stěžovatel toho názoru, že po něm nebylo možné požadovat, aby si tuto skutečnost za daného stavu domýšlel, dovozoval a v řešeném případě zohlednil. Poukázal v této souvislosti na to, že uvedené neplyne ani z krajským soudem odkazovaného přípisu „odevzdání věci k projednání přestupku“, přičemž žalobce nefiguruje (nefiguroval) jako statutární orgán či společník žádné ze společností, jichž se daná řízení týkala.

[8] Podle stěžovatele žalobce odepřel podat svědeckou výpověď s kusým a prostým odkazem na hrozbu trestního stíhání, a to v přestupkovém řízení vedeném s právníky osobami, ve kterých právně nikterak nefiguroval. Nevyužil proto řádně právo k odmítnutí svědecké výpovědi. Není navíc zřejmé, proč žalobce celnímu úřadu (případně stěžovateli) nesdělil, že je trestně stíhán, a to ani v rámci odvolacího řízení. Pokud by totiž tuto okolnost uvedl, mohl s ní celní úřad a následně stěžovatel pracovat a posoudit ji s ohledem na zamýšlenou aktivaci práva žalobce k řádnému odepření výpovědi. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu stěžovatel namítá, že žalobce byl povinen uvést alespoň v obecných rysech konkrétnější důvody, pro které je možné posoudit, zda bylo odmítnutí výpovědi oprávněné. Neučinil tak. Stěžovatel nemohl přezkoumat opodstatněnost tak obecného důvodu pro odepření výpovědi. Žalobce sice měl v úmyslu využít možnosti odepřít výpověď pro hrozbu trestního stíhání své osoby, nicméně neučinil tak řádně.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na tom, že v rámci správního řízení uplatnil své zákonné a ústavní právo odepřít výpověď. V totožné věci je trestně stíhán, což mělo být správním orgánům známo i bez toho, aby musel sdělovat podrobnosti ohledně trestního řízení. Poukázal na to, že se jednalo o trestní stíhání iniciované právě celními orgány a tím spíše měl být celní úřad s těmito skutečnostmi obeznámen. Ze samotného rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty je patrné, že předmětem přestupkového řízení jsou mimo jiné zařízení Quizard v.č. PGAG-XXVM-CRIX-2783 a s.č. GDSF-ZSBG-AJCM-3454. Jedná se o tytéž přístroje, které jsou předmětem trestního řízení sp. zn. PPR25580/TČ-2018-990312 (v době podání vyjádření ve stadiu soudního řízení po podání obžaloby projednávané u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 53 T 151/2021) v rámci kterého je žalobce již od roku 2018 obviněn a trestně stíhán pro podezření z trestného činu spáchaného prostřednictvím provozování mimo jiné shora uvedených přístrojů. To samé platí i pro přístroje Golden Horse a Diascope.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V kasační stížnosti stěžovatel vymezil dvě stěžejní kasační námitky. Vymezuje se jednak vůči právnímu názoru krajského soudu, podle kterého mohlo žalobci svědčit právo odepřít výpověď plynoucí ze zásady zákazu sebeobviňování, i když zdůvodnění takového odepření ze strany žalobce bylo velmi kusé. Stěžovatel dále tvrdí, že takové právo žalobci nesvědčilo i proto, že správní orgány nevěděly, že probíhající trestní řízení se ho týká. Jinými slovy stěžovatel namítá, že a) žalobce svého práva k odepření výpovědi nevyužil řádně, protože měl alespoň v obecných rysech uvést důvody, na základě, kterých mohl stěžovatel posoudit, zda je odmítnutí výpovědi oprávněné a b) krajský soud vychází z nesprávné premisy, že o trestním stíhání vedeném proti žalobci stěžovatel věděl. Klíčovým pro posouzení případu žalobce a obou výše vymezených kasačních okruhů je v první řadě vymezení rozsahu práva odmítnout výpověď dle § 55 odst. 4 správního řádu.

[13] Právo odmítnout výpověď podle § 55 odst. 4 správního řádu (podle něhož *výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt*) je promítnutím zásady zákazu sebeobviňování ve správním řízení, které má své ústavní ukotvení v čl. 37 odst. 1 Listiny základních prav a svobod. Obsahuje dvě složky: osoba má právo svou aktivní činností nepřispívat k vlastnímu obvinění a zároveň stanovuje zákaz donucování ze strany státních orgánů k takovému jednání.

[14] Judikatura Ústavního soudu i komentářová literatura rozvíjí tuto zásadu hlouběji především v kontextu trestního řízení, kde je na zákonné úrovni zakotvena v § 100 odst. 2 trestního řádu. Ovšem není rozhodující, jestli byl tento zákaz sebeobviňování konstatován judikaturou v řízení o přestupku či v řízení trestním. Základní principy trestního řízení i řízení o přestupcích si jsou v řadě směrů podobné, a proto soudní judikatura v některých případech dovozuje přípustnost analogie trestního práva pro přestupkové řízení. Jak judikatura správních soudů opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je namíste analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115). I judikatura Soudního dvora definuje, že právo odepřít výpověď musí být rovněž dodržováno v kontextu řízení, která mohou vést k uložení správních sankcí trestní povahy (rozsudek Soudního dvora ze dne 20. 3. 2018, ve věci C-537/16, EU:C:2018:193, bod 28).

[15] Ústavní soud v tomto ohledu především dovodil, že právo odepřít výpověď, pokud by vypovídající vystavil sebe nebo osobu blízkou nebezpečí trestního postihu (ať již soudního, nebo správního), tj. právo neudávat sám sebe nebo osobu blízkou, je významným znakem právního státu. Jde o zcela subjektivní, ústavně zaručené právo svědka, který v uvažovaných případech, po poučení poskytnutém mu orgánem veřejné moci, sám váží a rozhoduje, zda svého práva odepřít výpověď využije, či nikoliv. Toto rozhodnutí činí

pokračování

téměř výlučně podle okolností (důvodů), jak je sám cítí a vnímá. V tomto smyslu nelze potenciálně ohroženého svědka v jeho rozhodování omezovat či dokonce ke svědecké výpovědi nutit (nález ze dne 24. 1. 2013, sp. zn. III.ÚS 3162/12).

[16] Dřívější judikatura Ústavního soudu založená především na nálezu ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. III. ÚS 149/97, poukazovala na to, že právo odepřít výpověď v obecné rovině nelze chápat jako absolutní v tom smyslu, že by obecně bylo možno odepřít svědeckou výpověď jako celek bez toho, aby svědek alespoň formou monologu vypověděl, co o věci ví, přičemž by se touto formou výpovědi mohl vyhnout tomu, co by podle jeho názoru mohlo jemu samému přivodit trestní stíhání (závěry tohoto nálezu přebírá i usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. ÚS 2140/17, na které se stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje). Ve zmiňovaném nálezu však Ústavní soud současně dodává, že kritéria důvodnosti odepření výpovědi jsou výrazně flexibilní a v rozhodovací praxi se mohou vzájemně významně lišit, takže je dostatečně vyčerpávajícím způsobem nelze vtěsnat do obecného pravidla, a že jde především o zcela subjektivní, ústavně zaručené právo svědka, který v uvažovaných případech, po poučení poskytnutém mu orgánem veřejné moci, sám váží a rozhoduje, zda svého práva odepřít vypovídat využije či nikoli, a to téměř výlučně podle okolností (důvodů), jak je sám cítí a vnímá. Z uvedeného vyplývá, že právo odepřít výpověď je nutno posuzovat samostatně u každého konkrétního případu a čl. 37 odst. 1 Listiny je nutno klást na vyšší úroveň, než je dosažení samotného cíle trestního (nebo správního) řízení.

[17] Ústavní soud již vícekrát poukázal na to, že judikatura bližší a zejména jednoznačná kritéria neobsahuje; nezbyvá proto než zákaz sebeobvinění (nebezpečí trestního stíhání) v každé jednotlivé věci vyložit z jejich individuálních režimů a podmínek, za nichž k odepření výpovědi (její části) dochází (usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 5. 2019, sp. zn. II.ÚS 1486/19). Blíže tuto linii argumentace specifikoval například v novějším nálezu (ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. III. ÚS 1679/20). Zde rozhodoval o ústavní stížnosti stěžovatelky, která odmítla podat výpověď ve věci, která velmi úzce souvisela s trestnou činností, pro kterou byla stíhána. Podezřelí ve věci měli distribuovat pervitin, mimo jiné i stěžovatelce, která byla sama na této droze závislá. Proti stěžovatelce samotné bylo následně po podání vysvětlení ve věci podezřelých zahájeno trestní stíhání pro tutéž trestnou činnost. Na základě těchto souvislostí se stěžovatelka obávala trestněprávních důsledků, které by s sebou její svědecká výpověď mohla přinést. Ústavní soud zde zdůraznil, že nikterak nerozporuje nosné důvody nálezu sp. zn. III. ÚS 149/97, naopak explicitně uvedl, že na ně navazuje. Poukázal však na konkrétní skutkové okolnosti případu (a jeho / jejich specifičnost) a uzavřel, že v dané věci právo odepřít výpověď stěžovatelce skutečně svědčilo, a to fakticky v jeho absolutní podobě (byla oprávněna zcela odmítnout vypovědět, co o věci ví). K obdobnému závěru došel Ústavní soud i v případě stěžovatele, kterému byla uložena pořádková pokuta za to, že se nedostavil k podání vysvětlení ve věci přestupku, kterého se měl dopustit tím, že jako svolavatel řádně ohlášeného shromáždění umístil na pozemní komunikaci dva zvukové reproduktory. Ústavní soud specifikoval, že správní řízení nemůže být v demokratickém právním státě ovládáno zásadou „součinnosti správních orgánů s účastníky řízení“ a rovněž nelze pokutovat osobu, která odmítne podat správnímu orgánu vysvětlení v případě, kdy je zřejmé, že by jí mohla přispět ke svému postihu za přestupek (byť i jen teoreticky). Uzavřel, že v podmínkách materiálního právního státu je povinností orgánu veřejné moci před tím, než uplatní zákonem obecně vymezené oprávnění uložit jednotlivci povinnost, aby věc posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu v danou chvíli mu již známých

a zvážil, zda vůbec v konkrétní situaci smí obecně mu svěřené oprávnění uplatnit (nález ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08).

[18] Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené dodává, že si je vědom i své judikatury, která nahlíží na právo odepřít výpověď v zúženém rozsahu. Ta se však týká práva odepřít výpověď ze strany právnických osob, navíc v kontextu kontrolního řízení (viz rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 As 159/2014-52, body 49-50 a ze dne 21.06.2016, čj. 4 As 29/2016-47, body 75-77, které odkazují na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10 1989, ve věci 374/87, Orkem v. Komise, EU:C:1989:387 a rozsudek Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, ve věci T-112/98, Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise, EU:T:2001). Jak později potvrdil velký senát Soudního dvora, shora odkazovaná judikatura omezující právo odepřít výpověď se týká řízení, která mohou vést k uložení sankcí podnikům a sdružením podniků. Nelze ji analogicky použít v případě, kdy se jedná o určení rozsahu práva nevypovídat přiznaného fyzickým osobám (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 2. 2021, ve věci C-481/19, Consob, EU:C:2020:861).

[19] Z výše citované judikatury tedy podle Nejvyššího správního soudu především vyplývá, že rozsah práva odepřít výpověď je potřeba posuzovat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti každého případu. Širší rozsah práva odepřít výpověď – tedy možnost odepřít výpověď jako celek, a to i se stručnějším odůvodněním – bude dán spíše jen (výjimečně) v situacích, kdy to okolnosti věci umožní, a to ve vztahu k fyzickým osobám.

[20] Na základě aplikace výše popsaných obecných východisek na situaci žalobce v nynějším případě Nejvyšší správní soud došel k závěru, že krajský soud nepochybil při posouzení rozsahu práva žalobce odepřít výpověď s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti jeho případu. V tomto ohledu je třeba především připomenout, že ze správního spisu v dané věci vyplývá (a krajský soud v napadeném rozsudku z těchto okolností taktéž vyšel), že žalobce byl předvolán k výslechu k celnímu úřadu za účelem podání svědecké výpovědi ve věci řízení vedeného proti společností Compania s.r.o. a Lyly Game s.r.o. pro podezření z provozování nepovolených hazardních her, čehož se uvedené společnosti měly dopustit ve shora označené provozovně, ve které provedl žalovaný prohlídku, a jíž byl přítomen i žalobce, který měl uvést, že je zde provozní. Ostatně právě z toho důvodu se jej celní úřad rozhodl vyslechnout jako svědka. Z protokolu o výslechu svědka (ze dne 25. 5. 2021, čj. 3107-46/2021-640000-12) pak vyplývá, že celní úřad umožnil žalobci volně vypovídat. Žalobce to s výše již citovaným odůvodněním odmítl, na čemž setrval i po sdělení, že celní úřad tento důvod pro odepření neuznává. Jak dále plyne z daného protokolu, žalobci již nebyly položeny celním úřadem konkrétně připravené otázky (odmítl výpověď jako celek).

[21] Přestože tedy širší rozsah práva odepřít výpověď bude dán spíše jen ve výjimečných situacích, Nejvyšší správní soud má za to, že přes uplatněné kasační námitky ob stojí závěr krajského soudu, který podmínky pro širší aplikaci tohoto práva v nynější věci shledal. Ve shodě s krajským soudem zde lze předně vycházet z toho, že žalobce měl povědomí o podstatě přestupkového řízení, v jehož rámci byl předvolán jako svědek. Byl obeznámen s tím, že přestupkové řízení se týká provozovny, kde byl přítomen v době uvedené prohlídky. V době výslechu již proti němu bylo zahájeno trestní stíhání týkající se provozování hazardních her v téže provozovně. Stejně tak lze vycházet z toho, že žalovaný (a pravděpodobně i celní úřad) měl povědomí o probíhajícím trestním řízení. Obě řízení

pokračování

totiž byla výrazně skutkově propojena. K zahájení přestupkového řízení došlo oddělením části spisu z původního spisu, jehož jednu část žalovaný postoupil orgánům činným v trestním řízení a druhou část odevzdal celnímu úřadu k projednání přestupku. Z výše již označeného přípisu (odevzdání věci k projednání přestupku) je zjevné, že projednávané přestupky byly spáchány ve stejné provozovně a že prostředkem pro spáchání přestupků i trestných činů byla technická zařízení stejného typu.

[22] Správním orgánům (především žalovanému) tedy muselo být zřejmé, co měl žalobce na mysli tím, pokud uvedl obavu z trestního stíhání jako důvod pro odepření výpovědi. Na výše uvedeném nic nemění ani argument stěžovatele, podle něhož z uvedeného přípisu vyplývá, že se trestní rovina prověřování i přestupkové řízení týkaly společností, ve kterých žalobce nefiguruje jako statutární orgán (či společník). To, že zde v takovém postavení nefiguroval, nemůže s ohledem na výše popsané okolnosti dané věci a zřejmou souvislost obou řízení popřít právo žalobce na odepření výpovědi. Podle Nejvyššího správního soudu není nepřipustně přísným požadavkem krajského soudu na správní orgány, aby si za těchto okolností dovodily, z čeho obava žalobce pramenila. Existovalo totiž reálné nebezpečí, že podanou výpověď by žalobce zhoršil svou situaci v trestním řízení. Obdobně jako v citovaném nálezů Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1679/20, i zde by z předmětu výpovědi bylo možné jen velmi obtížně oddělit část, ohledně níž nehrozilo žalobci trestní stíhání. Je třeba připustit, že žalobce jistě mohl důvod odepření výpovědi popsat blíže, ovšem s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti i velice obecné zdůvodnění ob stojí.

[23] Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnými námitky stěžovatele směřující proti nesprávnému právnímu posouzení žalobcova práva odepřít výpověď ze strany krajského soudu. Závěr krajského soudu, že správní orgány nepostupovaly dostatečně zdrženlivě vůči právu žalobce na odepření výpovědi a neposoudily důvodnost jeho obav, že by si podanou výpověď mohl zhoršit pozici v trestním řízení, je zákonný a respektuje i existující judikaturu Ústavního soudu. Žalovaný měl z úřední činnosti povědomí o tom, že že charakter obou řízení je skutkově propojen. I stručné odůvodnění odepření výpovědi jako celku tak v situaci žalobce bylo třeba v dané situaci akceptovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Účelně vynaložené náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti jsou tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž přísluší částka 3 100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Protože zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 3 400 Kč, tedy o 714 Kč. Celkovou částku 4 114 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. července 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu